

ПОГАННИЙ ПЕС!

— К

оли ти вже приблуда —
нема чого їжею перебирати!

То дзявкає Перчичка. У неї надзвичайно різкий голос. Слова горохом сиплються по кухні, відскакують від стін, стелі, підлоги, змішуються з брязкотом посуду. Надто багато шуму. Аж Песик перестає її розуміти. Просто притискає вуха до голови й чекає, доки галас мине. Зрештою, хіба то вперше? Його не хвилює, що до нього ставляться, як до приблуди. Так, він жив на вулиці — і що з того? Він цього ніколи не соромився. Так і запишіть. Але який же в Перчички пронизливий голос! Яка ж вона балакуча! Якби Песик не потребував усіх своїх чотирьох лап, аби сидіти, гордовито виструнчившись, —

заткнув би собі вуха передніми. Однак ні, людей він не наслідуватиме. У жодному разі.

— Ти їстимеш нарешті той суп?

Ні, не їстиме. І далі, зіщулившись, сидітиме над своєю мискою, мов наїжачений жмут хутра, — глухий і німий.

— Гаразд! — вищить Перчичка. — Як хочеш, о'кей, будь ласка, сам собі пан, але попереджаю: доки це не з'їси, нічого не отримаєш!

Аж тут двері відчиняються, і за два сантиметри від мордочки Песика з'являються велетенські черевики Великого Смердюха.

— Що за галас?

У Великого Смердюха геть інший голос. Він громом виривається з могутнього тіла. Слова гуркочуть крихітною кухнею, мов камені, що летять з гори під час обвалу, чи, радше, — Песик-бо ніколи не бачив гірського обвалу — як старі пружинні матраци, каркаси телевізорів та

поламані холодильники на звалищі Вільнев на околицях Ніцци. Це дуже поганий спогад. Ми до нього ще повернемося.

— Знову цей пес! Не хоче їсти супу!

— І навіщо здіймати такий гвалт? Замкни його на кухні — їстиме, аж за вухами лящатиме.

Велетенські ноги розвертаються, і Великий Смердюх суне геть, лаючись собі під ніс:

— Дістала ця шавка...

«Шавка». Це слово часто заміняє Песикові ім'я. Є ще й інші назвиська, не набагато люб'язніші: «дворняжка», «приблуда», «псина», «погань» тощо. Песик добре знає їх усі, та вже давно покинув лічити й ображатися.

— Чув? На кухню! На всю ніч! Доки не з'їси супу!

Вона що, сміється з нього? Наче йому колись дозволяли спати деінде! Наче колись він проводив ніч на килимі

у вітальні, теплому й кучерявому, ніби вовна баранця, чи в кріслі біля вхідних дверей, що тхне старою коровою, чи на ліжку Яблучка...

Холодні кухонні кахлі — плавали, знаємо. Наче це він уперше тут ночуватиме.

«Клік-кляк, клік-кляк» — Перчичка виходить із кухні. Її підбори такі ж гострі, як слова.

«Бах!» — зачиняються двері.

А далі — тиша. Довгі години нічної тиші.

